

Tornar a començar. És el que ha fet el president de la Generalitat de Catalunya, José Montilla, amb l'arquitectura del seu executiu. Reorganitzar funcions i departaments, però sobre una base de continuïtat de l'anterior executiu de Maragall, aquesta és la fórmula del nou tripartit.

“I si m'equivoco, torno a començar”

La legislatura passada, una mascota, la Queta, amb forma de dentadura postissa amb potetes, i amb una cantarella encomanadissa, era l'encarregada de motivar a parlar en català a aquells que no en sabien prou. La tenacitat era el seu valor principal. Tot cantant, Queta animava alegrement els seus interpel·lats amb un “i si m'equivoco, torno a començar”. Doncs, això. El nou executiu tripartit “torna a començar”. Ara, però, diuen que amb les lliçons ben apreses dels “errors” del passat. Així doncs, després de la resaca, la calma. Aquesta és la impressió que vol transmetre el nou Govern de la Generalitat de Catalunya, presidit per José Montilla. Els pocs missatges emesos pel nou executiu, durant aquests primers dies de funcionament, han estat de prudència i amb la voluntat de mantenir la calma. Poques, per no dir cap, sortides del guió. Aquesta és la consigna, si més no, durant els primers passos del nou tripartit, ara, Govern d'Entesa.

Volent enterrar el fantasma del Dragon Kahn. I probablement, en aquesta ocasió, les diferències entre els partits seran menys públiques que en l'anterior Govern tripartit. Ara, PSC, ERC i ICV tenen dins del Govern els seus màxims dirigents: José Montilla, el tàndem Carod i Puigcercós, i Joan Saura. D'aquesta manera, podran dirimir en el mateix Consell de Govern les diferències possibles, un fet que en l'executiu de Pasqual Maragall no passava.

Continuïtat reorganitzada. La valoració generalitzada del nou Govern català és de continuïtat de l'anterior. Això sí, se n'ha reorganitzat el funcio-

nament i s'han produït alguns intercanvis d'àrees de poder entre els àmbits de gestió de cada una de les tres formacions que donen suport a l'executiu.

La primera reorganització afecta la cúpula mateixa del Govern. Ara desapareix el conseller primer, adscrit a presidència. Així, el president Montilla assumeix ara també el pes de la gestió del dia a dia de l'executiu, a diferència de la legislatura anterior, en la qual era el conseller primer qui desenvolupava aquestes tasques.

Tot i això, el pes del número dos polític del Govern es farà present en la nova figura de vicepresident, que s'organitza amb un departament propi. El president d'ERC, Josep-Lluís Carod-Rovira, exerceix aquest nou càrrec institucional, però amb menys pes de gestió que l'antiga figura de conseller primer, tot i que manté competències destacades, com la política lingüística, la política exterior (excepte relacions amb la UE i Madrid) o l'esport. La creació d'aquesta figura ja ha estat una de les primeres crítiques que les formacions de l'oposició han fet al nou govern; consideren que està fora de la legalitat i que el nou Estatut no la reconeix.

Pel que fa als equilibris de Govern, es mantenen si fa o no fa de manera similar a la legislatura anterior. Hi ha alguns intercanvis de competències que acaben, de fet, reflectint el que va passar a les urnes. Així, ICV veu incrementada la seva capacitat de gestió amb la Conselleria d'Interior, a la qual s'han fusionat, en gran part, les competències del departament de Relacions Institucionals i Participació de la legislatura

anterior. Aquest nou departament, que recau en Joan Saura, ha generat un cert rebombori, tant dins com fora de la formació ecosocialista. No han faltat reaccions d'estupefacció per la decisió de José Montilla de deixar precisament les competències d'Interior (que inclou la seguretat ciutadana, és a dir, la gestió de la policia) en mans precisament dels ecosocialistes. De fet, alguns sectors de la coalició ICV-EUiA consideren que la gestió d'aquest departament els pot comportar contradiccions ideològiques. Tot i això, els ecosocialistes diuen que estan disposats a afrontar aquesta “responsabilitat” política.

Una altra de les carteres que ha canviat de color polític i que també ha generat sorpresa és la d'ensenyament. Gestionada en l'anterior legislatura per ERC, ara és un dels departaments de l'òrbita del PSC. Però fou el nomenament d'Ernest Maragall, el germà de l'expresident, el que generà més perplexitat, especialment en sectors educatius. Sobretot perquè en el darrer tram de la legislatura passada, quan ERC fou expulsada del Govern, la cartera d'Educació va recaure en Joan Manuel del Pozo, ben valorat per la comunitat educativa. Ara, el nomenament d'Ernest Maragall s'intepreta com un gest del nou president Montilla cap a l'entorn de l'expresident.

De fet, Montilla ha mantingut força l'arquitectura de l'executiu anterior. Pel PSC repeteixen Antoni Castells, a Economia –que incorpora Energia–; Joaquim Nadal, a Política Territorial, i Marina Geli, a Sanitat. Per Esquerra només repeteix Josep Huguet, al capdavant d'Innovació, Universitats i Empresa –que ara recull part de les competències que ja tenia més les d'Universitats i Indústria–. I per ICV repeteixen Joan Saura a Relacions Institucionals –ara adherides a Interior– i Francesc Baltasar, a Medi Ambient i Habitatge.

També es manté Montserrat Tura, però desplaçada al Departament de Justícia, en ocupar Saura el d'Interior. A les conselleries del PSC amb canvi de titu-

El nou equip de Govern de la Generalitat de Catalunya, encapçalat per José Montilla. La segona edició de tripartit vol evitar les estridències de la primera.

lar, de fet, s'hi ha incorporat gent de l'equip anterior. Aquest és el cas de Joaquim Llena, al Departament d'Agricultura, Alimentació i Acció Rural, que havia estat secretari general del Departament d'Agricultura, Ramaderia i Pesca, o el Maria del Mar Serna, al Departament de Treball, que havia estat directora general de Relacions Laborals la legislatura passada.

On més novetats hi ha és en l'òrbita d'Esquerra, amb l'entrada del secretari general d'ERC, Joan Puigcercós, que encapçala el Departament de Governació, reforçat amb altres competències com les de noves tecnologies; la Conselleria de Cultura, ampliada amb Comunicació, que gestionarà Juan Manuel Tresserras –conselleria que era de l'òrbita del PSC en la legislatura passada–, i Carme Capdevila, que es fa càrrec del

Departament d'Acció Social i Ciutadania –abans de Benestar i Família.

Madrid s'ho mira amb calma. L'opció que va prendre el PSC, de tornar a pactar un Govern amb ERC, no era la desitjada ni pel PSOE, ni per l'executiu de Zapatero. A aquestes altures, els socialistes espanyols ja han acceptat el nou Govern i esperen veure com es desenvoluparà la política catalana, amb la tranquil·litat, això sí, que el debat estatutari tindrà una intensitat molt més baixa, ja que es referirà “només” al desplegament de la nova norma ja aprovada. Però la decisió del PSC de reeditar un nou tripartit, com dèiem, no ha agradat al PSOE. De fet, entre els socialistes espanyols s'ha estès la idea que si han d'acceptar que els seus coreligionaris catalans són “sobirans” en les seves de-

cisions, també ho ha de poder ser el PSOE. Així doncs, amplis sectors dels socialistes espanyols consideren que tenen les mans absolutament lliures per triar els aliats que més els convinguin per a la governabilitat espanyola. Així, cada cop més, obren la porta a establir acords de manera prioritària amb CiU, per comptes d'ERC, per evitar el desgast electoral que, al seu entendre, els comporta la proximitat de la relació amb els independentistes.

En aquest punt es pot produir una comunió d'interessos. CiU es va sentir traïda per un PSOE que no va aconseguir impedir la reedició del tripartit, tot i els riscos que la federació creu que va afrontar amb el “sacrifici” per desbloquejar el procés de l'Estatut. Finalment, però, com que ara se situa a l'oposició al Parlament de Catalunya, CiU assoliria més protagonisme polític si aconseguix influir en la política espanyola des del Congrés de Diputats de Madrid. Al capdavant, és allà on es decidiran, en gran mesura, els principals aspectes del desplegament del nou Estatut.

Enric Rimbau

La presència dels dirigents principals del PSC, ERC i ICV ha de servir perquè les diferències polítiques es puguin salvar dins del mateix Govern